

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/60/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114213523
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5114213523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, IČO : 35 709 332, proti žalovanému: K. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XC, XXX XX G., štátny občan SR, o zaplatenie sumy 934,81 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 7C/179/2015-88 zo dňa 07.07.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 7C/179/2015-88 zo dňa 07. 07. 2015 potvrdzuje.

Žalovaný n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu (označenú ako návrh) zamietol. Súčasne vyslovil, že žalovanému (označenému ako odporca) sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, doručenou súdu dňa 22.04.2012, sa žalobca (označený ako navrhovateľ) domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 934,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 06.04.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzavreli poisťnú zmluvu č. 2403516123 - poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla na nákladné motorové vozidlo EČ: KM 623 AE, zn. Iveco, so začiatkom poistenia odo dňa 27.11.2011. Dňa 15.06.2011 o 17.36 hod. došlo v obci Radoľa k zrážke nákladného motorového vozidla EČ: KM 623 AE, zn. Iveco, ktoré viedol žalovaný s motocyklom EČ: KM 471 AB, zn. Suzuki, ktoré viedol vodič X. C.. Po dopravnej nehode žalovaný i poškodený vodič motocykla pokračovali ďalej v jazde bez toho, aby dopravnú nehodu nahlásili polícii. K nahláseniu dopravnej nehody na políciu došlo dodatočne až na druhý deň. Pri dopravnej nehode došlo k zraneniu motocyklistu s dobou PN a liečenia nad 7 dní. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 3T/142/2011 zo dňa 17.01.2012 bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví. Poškodený si nárok na náhradu škody na motocykli EČ: KM 471 AB, zn. Suzuki uplatnil z PZP škodcu u žalobcu. Žalobca na základe oznámenia škodovej udalosti, zisteného rozsahu poškodenia a ďalších dokladov dňa 14.10.2011 vyplatil poškodenému poisťné plnenie vo výške 934,81 Eur. Poistovateľ vyzval žalovaného listami z 04.06.2013 a 12.11.2013 na náhradu vyplateného poisťného plnenia v sume 934,81 Eur. Žalovaný tieto výzvy v odbernej lehote neprevzal, a ani na ne nereagoval.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalovaný bol dňa 15.06.2011 účastníkom dopravnej nehody, ktorú zároveň spôsobil porušením ust. § 20 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 3T/142/2011-82 zo dňa 17.01.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.01.2012 bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví

podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, za čo bol odsúdený k peňažnému trestu vo výške 350,00 Eur, pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac a poškodení X. C. a Mgr. P. C. boli s nárokom na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie. V čase dopravnej nehody však žalovaný ako zamestnanec (vodič) vykonával činnosť pre spoločnosť ROFIS, s.r.o., so sídlom Kysucká 174/2, Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 440 523, ktorá bola vlastníkom a držiteľom žalobcom poisteného nákladného motorového vozidla zn. Iveco, EČ: KM 623 AE. Žalovaný preto v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka sám za škodu nezodpovedal, nakoľko ju spôsobil pri činnosti pre svojho zamestnávateľa. Žalovaný tak za vzniknutú škodu zodpovedá iba podľa pracovnoprávných predpisov. Okresný súd pritom poukázal aj na judikatúru publikovanú pod R 3/1984 (str. 19 ods. 3), ako aj R 29/1979. Z tohto dôvodu nemôže žalobca požadovať od žalovaného náhradu poistného plnenia vyplateného poškodenej Mgr. P. C.. Okresný súd nespochybnil, že aj vodič v čase dopravnej nehody, pokiaľ nie je totožný s poistníkom, by bol povinný zaplatiť poisťovni regresnú náhradu, avšak mohlo by k tomu dôjsť iba v prípade vodiča, ktorý v čase škodovej udalosti sám zodpovedá za vzniknutú škodu, teda nevykonáva činnosť (nie je použitý na činnosť) pre právnickú alebo fyzickú osobu. V zmysle § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. nebol poisteným žalovaný, ale subjektom, ktorý bol u žalobcu poistený (poistníkom) bola spoločnosť ROFIS, s.r.o. Keďže v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaný za vzniknutú škodu nezodpovedá, okresný súd žalobu zamietol z dôvodu absencie jeho pasívnej vecnej legitímácie v prejednávanej veci.

4. Okrem toho prvoinštančný súd uviedol, že ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že žalobca nepredložil súdu do spisu žiaden listinný, resp. iný dôkaz, ktorým by preukázal, že poškodenej P. C. skutočne uhradil poistné plnenie vo výške 934,81 Eur. Oznámenie o ukončení likvidácie poistnej udalosti č. 640 094 3124 totiž nepreukazuje, že predmetné poistné plnenie bolo poškodenej skutočne žalobcom i uhradené. 5. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. keď žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech ich náhradu nepriznal, nakoľko žalovaný si ich náhradu voči žalobcovi neuplatnil a zo spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy v súvislosti s týmto konaním vznikli.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovanému právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

7. Uviedol, že okresný súd nesprávne právne posúdil vec a preto s právnym názorom prezentovaným v napadnutom rozhodnutí nemôže žalobca súhlasiť. Odvolateľ mal za to, že vodič motorového vozidla - žalovaný v čase vzniku dopravnej nehody porušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 65 a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ a i/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, a to tým, že ako účastník dopravnej nehody neohlásil dopravnú nehodu policajtom a nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, resp. sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody. Túto povinnosť má žalovaný bez ohľadu na to, či je alebo nie je zamestnancom poistníka, nakoľko predmetná povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona ako vodičovi účastnému na dopravnej nehode. Žalobca pristúpil k uplatneniu regresnej pohľadávky voči žalovanému z dôvodu porušenia zákonom stanovených povinností, ktoré nemajú súvis s výkonom jeho pracovných úloh. V danom prípade išlo o subjektívne porušenie povinností žalovaného, za ktoré je žalovaný sám zodpovedný a ktoré mu vyplývajú všeobecne z pozície motorového vozidla bez ohľadu na jeho pracovné zaradenie, prípadne všeobecne bez ohľadu na to, či žalovaný ako vodič akéhokoľvek motorového vozidla je, alebo nie je niekde zamestnaný. Poistník ako zamestnávateľ nenesie zodpovednosť za porušenie každej subjektívnej povinnosti svojho zamestnanca, najmä ak táto nemá súvis s výkonom povolania. Žalovaný ako vodič účastný na dopravnej nehode preto sám zodpovedá za vzniknutú škodu, a to bez ohľadu na to, či vykonával alebo nevykonával činnosť pre právnickú osobu. Porušenie vyššie uvedeného ustanovenia zákona o cestnej premávke nemožno totiž považovať za plnenie, resp. neplnenie úloh, na základe pokynu zamestnávateľa. Jedná sa totiž o subjektívnu povinnosť každého vodiča motorového vozidla. Len samotná skutočnosť, že žalovaný bol v čase vzniku škodovej udalosti v zamestnaneckom vzťahu s poistníkom, nie je podľa názoru žalobcu preukázaním neoprávnenosti podania žaloby priamo voči žalovanému. Ust. § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov má poisťovateľ (žalobca) nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za poisteného (žalovaného) vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak poistený (žalovaný) porušil povinnosť ohlásiť dopravnú nehodu podľa osobitného predpisu, ktorá je poistnou udalosťou (§ 65 a nasl. zákona o cestnej premávke).

8. Na záver prvoinštančného súdu, že žalobca nepredložil súdu dôkaz, ktorým by preukázal, že poškodenej P. C. skutočne uhradil poistné plnenie vo výške 934,81 Eur, žalobca reagoval tak, že ku svojmu oprávnenému prostriedku pripojil dôkaz o vyplatení poistného plnenia, v sume zodpovedajúcej výške žalovanej istiny poškodenej P. C., a to zoznam poštových poukazov na výplatu prijatých dňa 17.10.2011 spolu s potvrdením o ich zaplatení v anonymizovanej forme (č.l. 94 spisu).

9. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Vzhľadom na to, že vec bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie za účinnosti nového procesného kódexu (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok), odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že účinky procesných úkonov strán sporu i súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd prispôbil terminológiu novej právnej úprave, ktorá reguluje civilné sporové konanie.

12. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (účinného v čase rozhodnutia okresného súdu, aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 až § 222 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v jeho oprávnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

14. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu bolo tvrdenie, že žalovaný je v spore pasívne vecne legitimovaný, t.j. že v zmysle § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov je žalovaný nositeľom tvrdenej povinnosti nahradiť žalobcovi poistné plnenie, ktoré žalobca za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V konaní bolo preto rozhodujúce zodpovedanie otázky, či žalovaného ako vodiča motorového vozidla, ktorý je zamestnancom poistníka, je možné považovať za poisteného podľa zákona č. 381/2001 Z. z.

15. Podľa § 12 ods. 2 písm. f/ zákona č. 381/2001 Z. z. má poisťovateľ nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za poisteného vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak poistený porušil povinnosť ohlásiť dopravnú nehodu podľa osobitného predpisu, ktorá je poistnou udalosťou s odkazom na ust. § 65 a nasl. zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 54/2009 zo dňa 31.08.2010 uviedol, že z dikcie ustanovenia § 12 ods. 2 citovaného zákona vyplýva, že poisťovateľ má nárok na náhradu poistného plnenia za podmienok uvedených pod písmenami a/ až h/ nielen proti osobe, ktorá uzavrela s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti, ale aj proti poistenému, ktorý nie je touto osobou. Zákon v citovanom ustanovení teda priznáva poisťovní tzv. postihové právo aj proti iným subjektom, na ktoré sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, než je poistník. Poisteným podľa tohto zákona nie je len prevádzkovateľ a ďalšie osoby zodpovedajúce za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale aj osoby zodpovedajúce za škodu za podmienok uvedených v ust. § 420 Občianskeho zákonníka, ktorou môže byť napr. aj vodič vozidla.

17. V prejednávanej veci nebola sporná skutočnosť, že žalovaný dňa 15.06.2011 spôsobil dopravnú nehodu, keď pri jazde nákladného motorového vozidla zn. Iveco Eurocargo, EČ: KM 623 AE porušil § 20

zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Rovnako medzi stranami nebolo sporné, že čase dopravnej nehody bol žalovaný zamestnancom - vodičom obchodnej spoločnosti ROFIS, s.r.o., so sídlom Kysucká 174/2, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 440 523, ktorá bola vlastníkom a držiteľom žalobcom poisteného nákladného motorového vozidla, ktoré žalovaný riadil.

18. Žalobca však v podanom opravnom prostriedku tvrdil, že tým, že žalovaný ako vodič zamestnaný u jeho poisťníka (obchodnej spoločnosti ROFIS, s.r.o.) porušil jednotlivé ustanovenia zákona o cestnej premávke (konkrétne jeho ust. § 65 a § 66), ktorá povinnosť vyplýva žalovanému ako každému vodičovi účastnému na dopravnej nehode, žalobca pristúpil k uplatneniu regresnej pohľadávky podľa zákona č. 381/2001 Z. z. priamo voči žalovanému, a to z dôvodu porušenia zákonom stanovenej povinnosti, ktorá nemá súvis s výkonom pracovných úloh žalovaného, tzn., že sa v danom prípade jednalo o tzv. exces. Odvolateľ vychádzal z toho, že sa jednalo o subjektívne porušenie povinností žalovaného, za ktoré je zodpovedný on sám a ktoré mu vyplývajú všeobecne z pozície vodiča motorového vozidla bez ohľadu na jeho pracovné zaradenie, prípadne všeobecne bez ohľadu na to, či žalovaný ako vodič akéhokoľvek motorového vozidla je/ nie je niekde zamestnaný. Poisťník ako zamestnávateľ žalovaného nenesie zodpovednosť za porušenie každej subjektívnej povinnosti svojho zamestnanca, najmä ak nemá súvis s výkonom povolania.

19. S uvedenou argumentáciou žalobcu sa odvolací súd nestotožnil z nasledovných dôvodov:

20. V zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

21. Zodpovednosť podľa ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je daná na strane právnickej osoby (alebo fyzickej osoby, hlavne podnikateľov) v tých prípadoch, keď škodca je voči nej v takom právnom vzťahu, že je na mieste stanovenie tejto zodpovednosti miesto samotného škodcu, ktorý spôsobil škodu pri jej činnosti, na ktorú bol použitý. Pôjde tu o akúkoľvek takú činnosť, ktorá spadá do pôsobnosti právnickej osoby z hľadiska vecného, miestneho a časového; môže teda ísť o činnosť zamestnancov alebo členov právnickej osoby, pričom nerozhoduje, ak majú títo pracovníci (členovia) postavenie orgánov, resp. štatutárnych orgánov alebo nie, ďalej osôb, ktoré vykonávali činnosť pre právnickú osobu mimo pracovného pomeru, osôb vykonávajúcich činnosť na základe iného zmluvného vzťahu, o činnosť učňov a pod. Ide tu o vnútorný, účelový vzťah k činnosti právnickej (fyzickej) osoby, ktorá túto činnosť vyvíja a nie o činnosť, ktorou by konajúca osoba sledovala svoj osobný záujem. Len v prípade, že konanie osoby, ktorá škodu spôsobila, nemožno považovať za činnosť právnickej osoby, na ktorú bola konajúca osoba použitá, išlo by o vybočenie z tejto činnosti (o tzv. exces) a v takom prípade by potom bola daná priama zodpovednosť tejto osoby (porovnaj napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 55/1971). K inému záveru nemožno dospieť ani z argumentácie Ústavného súdu SR uvedenej v jeho uznesení I. ÚS 137/07 z 23. augusta 2007. Z uvedeného vyplýva, že zamestnanec pri plnení pracovných úloh v medziach svojho pracovného zadelenia svojimi úkonmi, resp. na základe poverenia svojimi úkonmi zaväzuje (a oprávňuje) svojho zamestnávateľa a jeho úkony sa považujú za úkony osoby, ktorej je zamestnancom.

22. Či v konkrétnom prípade bola škoda spôsobená v rámci činnosti fyzickej osoby podnikateľa alebo právnickej osoby, a to jej zamestnancom alebo inou osobou pri tejto činnosti použitou, alebo či sa jedná o tzv. exces, závisí od okolností konkrétneho prípadu. Paušálne hľadisko neexistuje, ide o problematiku riešenú v podstate zhodne ako v pracovnom práve. Zásadným kritériom je miestna, časová a predovšetkým vecná (vnútorná, účelová) súvislosť a vzťah k činnosti, pri ktorej bola škoda spôsobená pre zamestnávateľa, hoci bez jeho príkazu, len na základe vlastného rozhodnutia.

23. Zásadne je potrebné vychádzať z toho, že do rámca činnosti právnickej (fyzickej) osoby spadá predovšetkým výkon zamestnania, plnenie služobných povinností a úloh vyplývajúcich z pracovného pomeru a úkony s tým priamo súvisiace, poprípade môže ísť o také činnosti, ktorým nechýba miestny (priestorový), časový a vecný (vnútorný, účelový) vzťah k činnosti právnickej (poprípade fyzickej) osoby. O exces sa jedná, ak bola škoda spôsobená pri takej činnosti, pri ktorej škodca sledoval vlastné záujmy či potreby, poprípade záujmy iných osôb. Škodou spôsobenou právnickou osobou v zmysle ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka teda nie je, ak jej zamestnanec škodu spôsobil pri činnosti, ktorou sledoval výlučne uspokojovanie svojich záujmov, hoci k nej došlo v pracovnej dobe na pracovisku a v takom prípade zodpovedá poškodenému priamy škodca. To ale nie je prípad prejednávanej veci. V čase

dopravnej nehody žalovaný viedol nákladné motorové vozidlo ako vodič spoločnosti ROFIS, s.r.o., ktorá v súlade s ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovedá za vzniknutú škodu. Aj keď žalovaný ako vodič, ktorý nehodu zavinil porušil všeobecné predpisy o cestnej premávke, samotná táto skutočnosť nemôže zakladať záver o tzv. excese. Za takejto situácie žalovaný, (ako vodič vozidla, ktorý v tom čase vykonával povinnosti zverené mu jeho zamestnávateľom), nemôže byť zodpovedný za vzniknutú škodu. Poistovňa by mala právo postihu aj proti vodičovi motorového vozidla, len za predpokladu, že by sa na neho nevzťahovala úprava uvedená v ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

24. V čase, keď žalovaný spôsobil dopravnú nehodu, plnil povinnosti vodiča u spoločnosti ROFIS, s.r.o. Konanie zamestnanca má za následok zodpovednosť za škodu samotnej právnickej osoby (spoločnosti ROFIS, s.r.o.), nie však zodpovednosť samotného pracovníka právnickej osoby. Ak išlo o konanie pracovníka žalovanej spoločnosti, ktorý plnil povinnosti, ktorými bol v rámci úloh vodiča poverený a pri takejto činnosti realizoval protiprávny úkon vo vzťahu k poškodenému (resp. poškodeným), zaväzuje toto protiprávne konanie priamo právnickú osobu, a nie samotného vodiča. U vodiča môže prichádzať pri splnení podmienok vyplývajúcich zo Zákonníka práce len tzv. regresná náhrada. Len to, že žalovaný zamestnaný ako vodič spoločnosti ROFIS, s.r.o. viedol jemu zverené vozidlo a pri jazde porušil všeobecné predpisy o cestnej premávke, nemôže zakladať dôvod na záver o excese, ktorý by znamenal, že konanie vodiča nezaväzuje právnickú osobu, ktorej pracovné úlohy pri riadení nákladného vozidla plnil. Na základe vyššie uvedenej argumentácie je potrebné uzavrieť, že za škodu spôsobenú zamestnancom spoločnosti ROFIS, s.r.o. K. X. ako priamym škodcom podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovedá jeho zamestnávateľ. Žalovaného nemožno považovať za poisteného podľa zákona č. 381/2001 Z. z., keďže v zmysle ust. § § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je osobou zodpovedajúcou za vzniknutú škodu, a preto nie je daná jeho povinnosť nahradiť žalobcovi ako poisťovateľovi poisťné plnenie uplatnené žalobou.

25. Nakoľko v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, splnenia ktorej voči nemu sa žalobou domáhal, okresný súd postupoval správne, keď pri konštatovaní absencie pasívnej vecnej legitímácie žalobu zamietol.

26. Zároveň odvolací súd poznamenáva, že žalobcom predložený listinný dôkaz o poistnom plnení zaplatenom v prospech P. C. nevykonal (§ 185 ods. 1 CSP) a ani naň pri svojom rozhodovaní neprihliadal, keďže pri zistenom skutkovom stave by vykonanie tohto dôkazu bolo v rozpore s princípom hospodárnosti konania. Absencia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bola totiž prvoradým dôvodom, pre ktorý žaloba žalobcu nemôže obstáť.

27. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (t.j. v jeho prvej vete výroku) ako vecne správny potvrdil.

28. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta druhá výroku), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

30. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú

tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)